

Laia Soler

Les Rollettes

Mili Koey

Un, dos, tres...
equip!

Estrella Polar

Les ROLlettes

Un, dos, tres... equip!

Lqia Soler i Mili Koeu

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *¡Un, dos, tres... equipo!*

© del text: Laia Soler Conangla, 2020

© de les il·lustracions: Mili Koev, 2020

© de la traducció: Lara Estany, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18135-16-3

Dipòsit legal: B. 13.215-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'equip creix

—No pot ser.

La felicitat de la Lira es va fer miques en el moment en què va començar a patinar a la pista d'entrenament. Va frenar de cop i va mirar l'Amèlia, que l'havia agafat de la mà instintivament. Mirava la Lira sense parpellejar, com la Jimena i la Gala, esperant una explicació que en realitat no els podia oferir.

—Què hi fan aquestes, aquí? —va xiuxiuejar la Jimena, travessant amb la mirada les dues noies que xerraven amb l'Alena a un costat de la pista per aprofitar l'ombra del poliesportiu.

L'Amèlia amb prou feines va murmurar, amb un fil de veu:

—I per què porten patins?

La Lira va encreuar els braços. Es negava a fer un

pas més —o un impuls, en aquest cas—. Des que havia començat el curs, havia après que de vegades s'havia de deixar sorprendre per la vida (al cap i a la fi, qui li hauria dit que començaria l'insti muntant un club de patinatge artístic?), però allò era massa. Quina classe de broma de mal gust els estaven gastant? Se suposava que el primer entrenament de les Rollettes seria especial. Feia quinze dies que esperaven impacientment aquell moment, des que havien guanyat la votació. Si hagués estat per les Rollettes, haurien començat l'endemà, però l'AFA no tenia cap pressa. «Heu d'aprendre a ser pacients», els va dir el Samuel, el director, mentre obria la porta del despatx, convidant-les a marxar. Per a elles, era una manera de dir que els adults només s'espavilaven quan els interessava, i estava clar que, a ell, el club de patinatge li importava ben poc.

Feia dues setmanes que esperaven aquell dia, en què per fi es convertirien en un club *de veritat*, i en canvi... es van trobar allò.

La Lira no s'hauria imaginat mai, ni en el pitjor dels malsons, que l'Andrea i la Júlia s'apuntarien al club. I allà estaven, parlant amb l'Alena com si res. Un mal pressentiment li va remoure l'estómac. O més aviat una *certesa*, perquè amb aquelles dues a la pista, res no podia sortir bé.

La Mina, la Marta i l'Eloi devien pensar el mateix, tenint en compte les males cares que posaven. La Lira els va veure de lluny, sota una porteria, xerrant en rotllana. Tampoc semblaven gaire contents per aquella sorpresa.

Va travessar l'Alena amb la mirada. És que no tenia res a dir? Per què somreia com si l'Andrea i la Júlia fossin uns angelets?

—Som-hi, noies! —va cridar, en adonar-se de la presència de la Lira i les altres. Tot seguit es va girar i va xiular per avisar la resta de l'equip—. Vinga, veniu! Comencem!

Les quatre amigues es van mirar, mig dubitatives mig enfadades. L'Amèlia va ser l'única que es va atrevir a preguntar, en veu baixa, allò que totes pensaven:

—Què fem?

No hi va haver cap resposta. La Jimena va posar els ulls en blanc i va fer una expressió fastiguejada i, també, resignada.

Com si poguessin triar.

L'Andrea i la Júlia les esperaven amb un somriure tan ample que la Lira no va poder evitar mirar-se els patins, només un segon, durant el qual va dir-se que estava paranoica. Però, per ser justos, en tenia motius. No seria la primera vegada que l'Andrea toquejava els patins a les Rollettes i els intentava amargar la vida.

—Què hi feu, aquí? —va dir la Jimena, quan les va tenir al davant, sense dissimular el fàstic que sentia ni preocupar-se perquè l'Alena el detectés.

La Jimena va ignorar les expressions de reprovació de les seves amigues. Va clavar els ulls en l'Andrea i la Júlia, que la miraven com si no haguessin trencat mai un plat. Així i tot, la Júlia no era tan bona actriu, i quan va parlar ho va fer amb una certa hostilitat:

—El mateix que tu.

L'Andrea es va limitar a dibuixar un somriure desafiament.

La Lira va observar la resta de l'equip. Eren molts més del que s'havia imaginat quan van acabar l'exhibició, aquella desastrosa actuació que preferia no recordar; tret del Dani, que es va afanyar a anunciar que passava del club el mateix dia que el van aprovar, totes les Rollettes que havien viscut el gran desastre (o com elles l'anomenaven, el Gran Boicot), hi continuaven, i a cap no li feia gràcia haver-lo de compartir amb aquelles dues. Ni tan sols els més nous —la Maria i la Laura, de 2n B, i el Xavi, de 1r A— les miraven amb bons ulls.

Al cap d'un mes, l'Andrea ja s'havia guanyat una reputació a l'insti, com sempre havia volgut..., però no *la que volia*. Després de l'exhibició de les Rollettes, el

rumor que la pèl-roja baixeta de primer havia boicotejat el grup de patinadores s'havia estès com la pólvora, i al final no va resultar tan divertit com s'havia imaginat. Els companys no li van donar copets a l'esquena ni es van burlar amb ella de les Rollettes, només hi va haver males mirades pels passadissos i grupets parlant en veu baixa, que callaven quan ella o la Júlia, la Tània o la Rebeca s'hi apropaven.

—Noies, deixeu els temes personals fora de la pista —va dir l'Alena, amb una veu autoritària que no encaixava gaire amb aquells cabells blaus estil *pixie*—. Aquesta és la pri...

—Sí, home, gairebé ens maten! —va etzibar la Jimena, incapaç de creure el que estava escoltant. Deixar els temes personals fora *de la pista*? El problema, precisament, és que elles eren dins la pista! Ni l'Andrea ni la Júlia hi haurien d'haver anat, no després del boicot. Encara es penedia de no haver-ho explicat al director, i que l'Alena fes veure que tot anava bé li feia perdre la paciència. No estava disposada a callar un altre cop.

—Que exagerada! —va contestar la Júlia, posant els ulls en blanc.

—Ho veus? No es preocupen ni de negar-ho! Van ser elles, Alena, no poden entrar a l'equip!

—Jo no ho vaig fer —va bufar l'Andrea.

—Ni jo —es va afanyar a aclarir la Júlia—. He dit que ets una exagerada perquè ho ets... Ho sou. Però si ni tan sols us vau fer mal!

La Jimena va obrir els ulls i va fer un pas amenaçador cap a ella.

—Aleshores si et clavo una empenta i no et fas mal, no passa res, oi?

La Júlia va intentar tirar-se enrere, però havia oblidat que duia els patins posats i va ensopegar. Hauria caigut si no hagués estat per l'Andrea, que la va caçar al vol i la va ajudar a recuperar l'equilibri.

—Prou, noies! No vull baralles —va exclamar l'Alena, en un to tan agressiu que ningú es va atrevir a obrir la boca—, ni insults ni violència de cap tipus. Si aquesta és la mena d'equip que voleu, jo agafo la porta i me'n vaig, eh?

Va passejar la mirada per les Rollettes, que van assentir l'una rere l'altra, sense gaire convicció.

—Ara sembla la meva mare... —va xiuxiuejar la Jimena a la Gala, en veu baixa. L'Alena la va mirar arrufant les celles, com preguntant-li què havia dit. La Jimena es va aclarir la gola i va abaixar el cap.

L'Alena va mirar el grup una darrera vegada i quan estava a punt de parlar, la Mina va alçar la mà.

—Però...

L'Alena la va interrompre.

—No vull «peròs», tampoc. Si heu vingut a barallar-vos, us desitjo sort per trobar una altra entrenadora i me'n vaig, d'acord? Però si voleu aprendre a patinar, em quedo. Vosaltres decidiu —va dir, amb dotze parells d'ulls clavats en ella. Quan va callar, totes van serrar els llavis. Aquell to no admetia cap queixa, i tot i que les mirava esperant una resposta, ningú es va atrevir a parlar—. I doncs?

El grup va creuar les mirades i, de tots els presents, va ser l'Eloi qui va parlar, amb una veu ferma i clara.

—Volem patinar.

Ja estava tip de tanta discussió. Seguint els consells de l'Amèlia, havia convençut els seus pares perquè li comprassin uns patins d'artístic, i es moria de ganes d'estrenar-los.

—Aquesta és la resposta que esperava —va respondre l'Alena, desitjant començar d'una vegada l'entrenament—. Hem vingut a passar-ho bé, d'acord? No us hi jugueu res, així que centreu-vos en vosaltres mateixes i gaudiu.

—Això vol dir que no competirem? —va preguntar l'Andrea, fingint sorpresa.

L'Alena va arrufar les celles.

—Això... —Va mirar el grup, provant de trobar les paraules adequades—. No m'ho havia plantejat. Vosaltres voleu competir?

La Lira va sentir com se li desencanaixava la mandíbula per la sorpresa. L'Alena no ho devia preguntar seriosament. Però si no sabien fer gairebé res! És clar que la Lira volia competir, ballar enmig d'un poliesportiu ple de gent una d'aquelles córeos tan guais que veia a YouTube, però... només eren somnis. La realitat era que...

—Estan massa verdes! —va engegar l'Andrea, robant les paraules a la Lira sense voler—. I mireu on ens entrenem, no tenim ni una pista de veritat!

Els clubs escolars que competien tenien preferència a l'hora d'assignar els espais d'entrenament, així que els clubs de futbol, bàsquet i handbol s'havien repartit les hores de les millors pistes i del poliesportiu. Les Rolletes no havien pogut escollir. Els havia tocat la pista que hi havia al costat del poliesportiu, bastant més petita que les altres. I a sobre l'haurien d'escombrar cada dia abans d'entrenar-se, com havien de fer al parc.

A l'Andrea no li faltava raó, però no tenia dret a dir-ho, i encara menys en aquell to condescendent.

—Escolta, tu, que aquesta té l'axe! —va cridar la Jime-

na, assenyalant l'Amèlia, que s'hauria posat vermella com un tomàquet si no hagués estat tan concentrada a mantenir la calma. La paraula «competició» li provocava taquicàrdia.

Un xiulet agut i molest va ressonar dins el poliesportiu.

—Us voleu federar? —va tornar a preguntar l'Alena.

L'única que estava prou preparada per respondre aquella pregunta i que ho tenia clar era l'Amèlia, i no s'atrevia a fer-ho. Només de veure la brillantor als ulls de la Lira i la Jimena ja sabia que no diria el que esperaven escoltar.

—Sí, però... —va començar la Lira, dubitativa.

—No és massa aviat? —se li va avançar la Mina.

La Lira va assentir, i l'Alena va somriure.

—Només us pregunto si voleu competir. Teniu raó, encara és aviat —va dir, i quan va veure el somriure fanfarró de l'Andrea, va afegir—: i no es tracta que estigueu massa verdes. Es necessita molt de temps i molts entrenaments per poder muntar una bona coreografia, no n'hi ha prou amb un mes. Aquest any ja anem tard, però ens ho podem plantejar de cara a la temporada que ve...

L'Alena va deixar la idea suspesa en l'aire. L'Amèlia va respirar profundament, intentant ignorar-la. Competir no era una possibilitat per a ella, ja ho havia deixat molt clar. Va sentir la temptació d'aixecar la mà i re-

cordar-l'hi, però al final va preferir no fer-ho, perquè al cap i a la fi aquell any no competirien. No calia preocupar-se... de moment.

—Doncs jo vull competir —va contestar la Jimena—. A més, potser així ens donen una pista decent per entrenar-nos...

—I jo —va dir la Lira, i de seguida va aclarir, en veu baixa—: Però l'any que ve.

La Mina va alçar la mà dreta, mentre amb l'esquerra feia gestos a la Marta perquè s'hi afegís.

—Jo també —va dir la Mina—. A més, si competim, ens hauran de deixar entrenar al poliesportiu.

Amb això n'hi va haver prou per convèncer la Maria i la Laura.

—Doncs jo no us portaré la contrària, no? —va exclamar la Gala, encantada de comprovar que les seves amigues no tenien por de res—. Som un equip.

Aquelles paraules van travessar l'estómac a l'Amèlia, que va ajupir el cap, provant d'amagar-se rere alguns blens de cabells que no haurien pogut tapar ni uns minsos brins d'herba. Per sort, es va deslliurar d'haver de respondre.

Les altres es van quedar callades.

—M'alegro de veure que us ho preneu tan seriosament —va dir l'Alena, amb les mans recolzades als

malucs—. Ho tindrè en compte el proper trimestre. Si som prou gent per competir, podrem començar a treballar una córeo per a l'any que ve. Però de moment... toca centrar-se en la tècnica.

—Comencem d'una vegada? —va deixar anar la Jimena, que estava desitjant fer anar menys la llengua i més els patins.

L'Alena ho desitjava tant com ella, però...

—Abans toca fer una ronda de presentacions.

—Però si ja ens coneixem tots! —es va queixar la Jimena, encara que no era cert. No sabia com es deia el noi ros i llargarut.

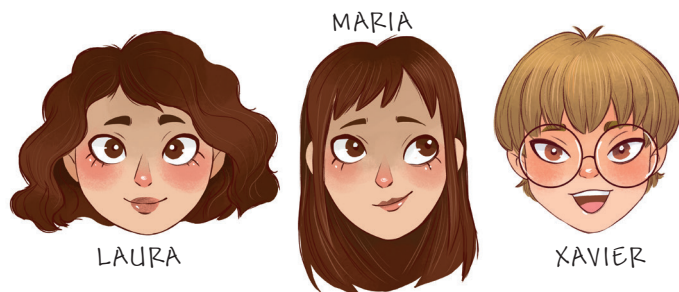
—Per si de cas —va contestar l'Alena—. Només serà un segon. Vinga, comenceu vosaltres? Digueu el vostre nom i per què sou aquí —es va dirigir a la Laura i la Maria, que xiuxiuejaven en veu baixa. Van parar quan van notar que l'entrenadora les mirava i van intercanviar una expressió de dubte.

Totes dues tenien el nas llarg i gros i els mateixos ulls marrons, però fora d'això no s'assemblaven gens. La Maria era alta i prima, de pell morena i cabells llargs i foscos. La Laura era menys esvelta, tenia la pell rosada i les galtes rodones. Els cabells, ondulats i d'un castany clar, li fregaven les espatlles cada cop que es movia.

La Maria va ser la primera de parlar:

—Jo em dic Maria, vaig a segon i soc aquí perquè la meva cosina m’hi ha obligat.

La Laura va fulminar-la amb la mirada i després va

mirar la resta del grup, intentant dissimular la vergonya.

—No és veritat. És que es fa la dura —va murmurar, i la Maria va respondre amb un gest de complicitat—. Jo soc la Laura, també vaig a segon i soc aquí perquè... daixò... Sincerament, em van dir que s’obria un club de patinatge artístic i vaig pensar... per què no? M’encanta patinar, no sé fer figures ni res, però, vaja, ehem... Per això soc aquí.

Quan va acabar estava més vermella que quan havia començat, però també més alegre. Semblava que parlar li donés energia, va pensar la Lira. Tot i que tan sols havia creuat unes paraules amb aquella noia, ja li queia bé.

L'Alena va animar l'equip a aplaudir les presentacions i es va tombar cap al Xavi. No va caldre que digués res perquè ell comencés a parlar.

—Em dic Xavier, vaig a primer i soc aquí perquè m'agrada el patinatge artístic des que era petit, però els meus pares no m'hi van voler apuntar. Bé, fins ara.

—Saps patinar? —li va preguntar l'Alena, mirant les botes negres del noi. Estaven plenes de ratllades.

—Una mica —va respondre ell, en un to que deixava entreveure que en sabia més del que deia.

L'Alena va assentir i, després d'observar els nois, va posar els ulls en la Jimena.

—Et toca —li va dir, en veure que no reaccionava—. Digues el teu nom i explica'ns per què ets aquí.

Abans de respondre, la Jimena va llançar una mirada subtil·lina a l'Andrea. Feia tota la pinta que s'ho passarien bé.

